

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 187/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED]
[REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 99/2018 a jeho uznesením sp. zn. 4 Tos 99/2018 z 29. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.
2. Žiadosti [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 99/2018 a jeho uznesením sp. zn. 4 Tos 99/2018 z 29. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplynulo, že sťažovateľ podal 24. októbra 2017 Okresnému súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) návrh na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo rozsudkom okresného súdu sp. zn. 33 T 31/2010 zo 14. apríla 2014, právoplatným 15. októbra 2015, v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 46/2014 z 15. októbra 2015 (ďalej len „trestné konanie“). Okresný súd uznesením sp. zn. 5 Nt 89/2016 zo 4. septembra 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) návrh sťažovateľa zamietol podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), pretože nezistil podmienky obnovy trestného konania podľa § 394 Trestného poriadku.

3.1 Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol. Napadnuté uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 6. februára 2019.

3.2 Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd zamietnutím jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu porušil jeho v ústavnej sťažnosti označené základné práva tým, že *„si v plnom rozsahu osvojil odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia a tieto v podstate skopíroval do svojho“*. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že krajský súd ako *„súd sťažnostný nenapravil vytykané chyby, je to preto on, kto nesie plnú zodpovednosť za porušenie mojich práv“*.

3.3 Podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd pochybil, keď odmietol vykonať ním navrhované dôkazy, a to výpovede svedkov a fotodokumentáciu zo zájazdu do Holandska, a vysporiadal sa s nimi *„iba povrchno a formalisticky bez materiálneho posúdenia týchto dôkazov a zhodnotenia ich obsahu“*. Sťažovateľ okresnému súdu taktiež vytkol, že bagatelizoval a riadne nevyhodnotil fakt, že osobné motorové vozidlo, do kufru ktorého mal byť poškodený naložený, nemalo v roku 1997 konštatované evidenčné číslo. Tieto podľa názoru sťažovateľa pochybenia okresného súdu nenapravil ani krajský súd, a preto považuje napadnuté uznesenie za svojvoľné a arbitrárne.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol, že krajský súd svojím postupom a napadnutým uznesením porušil jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, aby zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €.

4.1 V závere ústavnej sťažnosti zároveň sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom *„vzhľadom k tomu, že sa nachádzam vo výkone trestu odňatia slobody a... moja finančná situácia mi neumožňuje si obhajcu zvoliť“*.

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu. K porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť v dôsledku toho, že krajský súd nenapravil sťažovateľom tvrdené pochybenia okresného súdu, ktorý zamietol jeho návrh na obnovu trestného konania, keď:

- nevykonával sťažovateľom navrhované dôkazy (výsluch troch svedkov, ktorí neboli známi a vypočutí počas pôvodného súdneho konania, a fotodokumentáciu zo zájazdu do Holandska, ktoré mali preukázať, že sa v čase spáchania skutku nachádzal v zahraničí);
- bagatelizoval z jeho pohľadu dôležitý fakt (evidenčné číslo osobného motorového vozidla uvedené aj v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku).

Sťažovateľ vo svojej argumentácii poukázal predovšetkým na tú skutočnosť, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia plne stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu, čo považuje za nesprávne a porušujúce ním označené základné práva.

Súčasne sťažovateľ v ústavnej sťažnosti požiadal o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom.

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 99/2018 z 29. novembra 2018

13. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie krajského súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav

a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09).

14. V nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd zdôrazňuje, že jeho integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

15. V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Z uvedeného však nevyplýva záruka vydania rozhodnutia v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. záruka úspechu v konaní pred všeobecným súdom.

16. Pri preskúvaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd vychádzal aj z obsahu uznesenia okresného súdu v predmetnom konaní v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92,

body 59 – 60). Uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového súdu, ako aj druhostupňového súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

17. Po dôkladnom oboznámení sa s obsahom uznesenia okresného súdu, ktorým zamietol sťažovateľov návrh na povolenie obnovy trestného konania, ústavný súd v súvislosti s predloženou argumentáciou poukazuje na tie časti odôvodnenia uznesenia okresného súdu, ktoré považoval za relevantné a zopakoval ich aj krajský súd v namietanom uznesení:

«Návrhy odsúdených sa svojim obsahom týkajúcim sa toho, že [REDAKOVANÉ] (poškodený, pozn.) žije niekde vo Francúzsku a že odsúdený [REDAKOVANÉ] bol v čase spáchania skutku vo Holandsku na výstave kvetov, v podstate nevymykali z obrany odsúdených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] prezentovanej pred odvolacím súdom, s ktorou sa odvolací súd vo svojom uznesení sp. zn. 2To/46/2014 aj na stranách 9 a 10 aj vysporiadal; z tohto dôvodu súd I. stupňa odmietol vykonať dôkaz vypočutím účastníkov zájazdu. Odsúdení neuviedli žiadne nové skutočnosti, všetky nové skutočnosti, o ktorých sa zmieňovali vo svojich návrhoch na obnovu konania, neboli podložené novými dôkazmi. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že vypočutá svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá nebola v pôvodnom konaní vypočutá, evidentne pri svojej výpovedi zavádzala súd I. stupňa, keď uviedla, že na jeseň bola v ich obci [REDAKOVANÉ] rozkopávka. Obecný úrad obce [REDAKOVANÉ] jej tvrdenie vyvrátil, keď súdu písomne oznámil, že rozkopávka obce začala až v marci 1998. Preto súd aj v ostatnom považoval všetky tvrdenia tejto svedkyne za klamlivé. Súd I. stupňa, napriek tomu, že odvolací sa vysporiadal aj obranou odsúdeného [REDAKOVANÉ] ohľadne toho, že [REDAKOVANÉ] žije vo Francúzsku, toto jeho tvrdenie preveril (toto odvolacím súdom nebolo preverované) a jednoznačne cez Interpol zistil, že takáto osoba v zahraničí nežije. Ani fakt, že vozidlo BMW 318, do kufra ktorého bol [REDAKOVANÉ] naložený, nemalo v roku 1997 EČV: [REDAKOVANÉ], tak ako bolo uvedené aj v skutkovej vete rozsudku, nemal vplyv na rozhodnutie o povolení obnovy konania, pretože na základe tohto dôkazu by nedošlo k inému rozhodnutiu vo veci. Hodnotenie dôkazov v rámci tzv. obnovovacieho konania sa sústreďuje len na zistenia, či navrhovaný dôkaz sám, alebo v spojení s inými už vykonaným dôkazmi môže viesť k inému rozhodnutiu vo veci a uvedený rozsah by hodnotenie dôkazov nemalo prekračovať.

Súd I. stupňa zdôraznil, že úlohou obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku nie je dopĺňovať dokazovanie z pôvodného konania, ale rozhodnúť, či vyšli najavo skutočnosti, alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Odsúdení vo svojich podaniach podľa vyššie rozvedeného neuviedli žiadne nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli sami o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o ich vine. Súd I. stupňa uviedol, že odsúdení opakovaním obrany prezentovanej v pôvodnom konaní o tom, že nebohý ešte žije a že odsúdený ■■■■■ nemohol byť účastný „vraždy“, lebo bol práve v tom čase Holandsku, sa mylne domnievali, že takýmto podaniami zvrátia pre nich nepriaznivý právoplatný odsudzujúci rozsudok. Už odvolací súd vo svojom rozhodnutí vyhodnotil obranu odsúdeného ■■■■■ ako účelovú poukazujúc na skutočnosť, že iba z predloženej fotodokumentácie jednoznačne nevyplývalo, že by sa mal odsúdený ■■■■■ zúčastniť výletu do Holandska práve v inkriminovanom čase a túto obranu potvrdzujúca výpoveď svedkyne ■■■■■ bola pôvodne konajúci súdmi vyhodnotená ako účelová pre blízky vzťah k odsúdenému ■■■■■. V tejto súvislosti sa javilo, že práve túto argumentáciu odvolacieho súdu využili odsúdení pri podávaní návrhu na obnovu konania a ako nový dôkaz označili výpovede účastníkov zájazdu, teda už sa neodvolávali len na fotografie zo zájazdu a výpoveď svedkyne ■■■■■, ktoré boli považované za účelové... Súd I. stupňa všetky odsúdenými „novonavrhnuté“ dôkazy nepovažoval za nové, ktoré by neboli súdu známe v pôvodnom konaní a pre ktoré by bolo možné obnovu konania povoliť. Súd nie je povinný vykonať akýkoľvek dôkaz navrhnutý odsúdenými alebo ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní pred súdom. Posúdenie, ktoré dôkazy súd vykoná je súčasťou diskrečnej právomoci súdu. Takéto návrhy na vykonanie dokazovania mohli odsúdení využiť a uplatňovať v pôvodnom konaní, nie v konaní obnovovacom. Súd I. stupňa vyhodnotil, že návrhy odsúdených na obnovu konania neobsahovali žiadne nové skutočnosti ani dôkazy skôr neznáme, ktoré by vyšli najavo po právoplatnosti rozhodnutia v merite veci a ktoré by v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli zmeniť pôvodné právoplatné rozhodnutie o vine a o treste odsúdených.»

18. K argumentácii okresného súdu týkajúcej sa nesplnenia podmienok obnovy trestného konania krajský súd doplnil, že *„účelom obnovy konania nie je vykonanie dokazovania na verejnom zasadnutí v nadväznosti na novotvrdené skutočnosti a dôkazy a týmto spôsobom zisťovať ich nový obsah alebo výsledok dôkazov v pôvodnom konaní, ale iba posúdiť, či tvrdené nové skutočnosti, ktoré nevyhnutne musia byť preukázané konkrétnymi dôkazmi s konkrétnym obsahom, sú spôsobilé za podmienok podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku odôvodniť iné rozhodnutie a nie je povinnosťou súdu overovať navrhovateľom iba tvrdené a nepreukázané skutočnosti a dôkazné bremeno je na odsúdenom, aby tvrdené skutočnosti, ktoré majú byť novým dôkazom, aj preukázal. Je nesprávna predstava odsúdených, že súd v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania je povinný bez ďalšieho preverovať spôsob ich obhajoby, navyše opakovaný z pôvodného konania, t.j. z konania pred okresným súdom v konaní pod sp. zn. 33T/31/2010, pred odvolacím súdom v konaní pod sp. zn. 2To/46/2014 a taktiež v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku, ktorá je v celom rozsahu totožná s obsahom návrhov na obnovu konania v prípade oboch odsúdených a s ktorou sa vysporiadali súdy všetkých stupňov a s ktorou skutočnosťou sa vecne správne vysporiadal súd I. stupňa v napadnutom uznesení.“*. Vzhľadom na uvedené krajský súd uzavrel, že *„súd považoval rozhodnutie súdu I. stupňa za vecne správne a zákonné a odôvodnené v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku, a preto sťažnosti odsúdených podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol“*.

19. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť

po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

20. Úloha ústavného súdu sa pri preskúmaní ústavnej sťažnosti obmedzila len na kontrolu, či všeobecné súdy pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania.

21. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, z akých dôvodov sa stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu a prečo nepovažoval námietky sťažovateľa uplatnené v jeho sťažnosti za relevantné. Krajský súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne vysvetlil, prečo považoval uznesenie okresného súdu za správne a z akých dôvodov neboli splnené podmienky obnovy trestného konania.

22. Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, ústavný súd konštatuje, že argumentácia krajského súdu v spojení s argumentáciou okresného súdu sa javí v danej veci ako dostatočná a presvedčivá a nenesie známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Len skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, sama osebe nemôže odôvodňovať porušenie ním označených práv. Je potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti len pokračuje v tej istej argumentácii, ktorú už uviedol v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, pričom nedokázal spochybniť žiadny zo záverov, na ktorých krajský súd založil napadnuté uznesenie. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutým uznesením krajského súdu.

23. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, tieto podľa názoru ústavného súdu nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu. Takéto tvrdenia sťažovateľa by boli relevantné jedine v ústavnej sťažnosti smerujúcej proti konečnému a právoplatnému rozhodnutiu všeobecných súdov v pôvodnom trestnom konaní. Ústavný súd ale podotýka, že ak by aj táto ústavná sťažnosť sťažovateľa smerovala

proti rozhodnutiam všeobecných súdov v pôvodnom trestnom konaní, musel by ju odmietnuť ako oneskorene podanú.

24. Z uvedených dôvodov treba ústavnú sťažnosť sťažovateľa považovať za zjavne neopodstatnenú a ako takú ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (bod 1 výroku rozhodnutia).

III.2 K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

25. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

26. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu k preskúmaniu toho, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

27. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená, nie je neprípustná ani zjavne neopodstatnená.

28. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, je zrejme, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017).

29. Pretože nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku rozhodnutia).

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu